

Ὁ μὴ περιποιημένος, ἀσυγύριστος: Θέλουσιν νὰ κάμουν γάμον, μὲ *κόμα εἶναι ἀπαρήητοι.

***άπαρηγόρευτος** ἐπίθ. ἀπαρ'γόρευτος Πόντ.(Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παρηγορευτὸς <παρηγορεύω.

Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μὴ παρηγορηθῆ: Ἄχαρε κι ἀπαρ'γόρευτε! (ἀρά). Ἄχαρον κι ἀπαρ'γόρευτον! (ἀρά). Πβ. ἀπαρηγόρητος 1, ἀπαρήγορος 2.

άπαρηγόρητα ἐπίρρ. κοιν.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπαρηγόρητα.

Ἀπαραμυθήτως, ἀπαρηγορήτως: Κλαίει ἀπαρηγόρητα.

άπαρηγόρητος ἐπίθ. κοιν. ἀπαρηγόρητε Τσακων. ἀπαρηγόρητος Παξ. Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαρηγόρητος Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαρηγόρητος.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παρηγορηθῆ, ἀπαραμύθητος κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) Τσακων.: Πέθανε τὸ παιδί τους κ' εἶν' ἀπαρηγόρητοι. Περάσανε τόσα χρόνια, μὰ εἶν' ἀκόμα ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸ παιδί ποῦ τῆς πέθανε κοιν. || *Ἄσμ.

Καρδιά μ' ἀπαρηγόρητη, παρηγορήσ' ἀτή σου,

κι ἄλλες πολλές τὸ πάθανε, δὲν εἶσ' ἀμοναχὴ σου

Κρήτ. Συνών. ἀπαρήγορος 2. Πβ. *ἀπαρηγόρευτος.

2) Τὸ οὐδ. ἀπαρηγόρητον ὡς οὐσ., τὸ ἀθεράπευτον κακόν, μεγάλη συμφορὰ Ρόδ.: Τ' ἀπαρηγόρητον νὰ τὸν εὔρη! (ἀρά).

άπαρήγορος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπαρήγορος.

1) Ὁ μὴ παρέχων παρηγορίαν, ὁ μὴ παρηγορῶν ἐνθ' ἀν.: Λόγια ἀπαρήγορα. 2) Ὁ μὴ παρηγορούμενος, ἀπαρηγόρητος Λεξ. Ἐλευθερουδ.: Ἄνθρωπος ἀπαρήγορος. Συνών. ἀπαρηγόρητος 1.

άπάρθενος ἐπίθ. παρθένος λόγ. πολλαχ. ἀπάρθενος πολλαχ. ἀπάρθινους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀπάρθενος Πελοπν. (Καλάβρου.) ἀπάρτενος Κύπρ. (καὶ ἀπάρθενος) Χίος ἀπάρθινους Μακεδ. (Κοζ.) πάρθενος Κάρπ. Πόντ. (Κερασ.) Ρόδ. πάρθινους Εὐβ. Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. παρθένος μετὰ προθετ. α καὶ κατ' ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου καθὼς καὶ ἀκμαῖος - ἄκναιος, ἐναντίος - ἐνάντιος κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,95 καὶ 1,227. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ι ἐν τῷ τύπ. ἀπάρθινους πβ. ἀβάξι - ἀιβάξι, ἀδοῦλης - ἀιδούλης, ἀμάραντος - ἀιμάραντος κττ. Ἰδ. καὶ ἌνθΠαπαδοπ. Γραμμ. βορ. ἰδιωμ. 24.

1) Παρθενικός, παρθένος, ἀμίαντος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀπάρθινο κορίτσι πολλαχ. Ἀπάρθινα κοράσια ἐνιαχ. Παρθένο κορίτσι. Παρθένος ἄντρας (ὁ μὴ συνελθὼν μετὰ γυναικὸς) λόγ. πολλαχ. Κωπελ-λούδα ἀπάρθινη Κύπρ. Ἐν' ἀπάρτενος κι ὁ γιὸς κ' ἡ κόρη του αὐτόθ. || Παροιμ. Σκλάβια μὲ θωρεῖς κι ἀπάρθινη μὲ θέλεις; Ἦπ. || *Ἄσμ.

Τρία ἀπάρθινα κοράσια | σὰν τοῦ Μάι τὰ κεράσια
Κεφαλλ. Πελοπν. κ. ἄ.

Μόν' βάλε νεὸς καὶ σκάψε με, γέρους καὶ κλάδεψέ με,
καὶ δυὸ κορίτσια ἀπάρθινα νὰ μὲ κορφολογήσουν
Εὐβ.

Μόπεσε τὸ μαντήλι μου τ' ἀργυρογαζωμένο,
ὅπου μοῦ τὸ κεντάγαγε τρι' ἀπάρθινα κορίτσια
Πελοπν. (Σουδεν.)

Τρι' ἀπάρθινα κορίτσια, | φουντωτὰ σὰν κυπαρίσσια
Χίος

Ἐλάρτε μου λ-λίην *πομονὴν νὰ λούσω τὸ κορμίν μου,
γιατ' εἶμαι ἀπάρτενον παιὶν τῶν θέλω τὴν τιμὴν μου
Κύπρ.

*Σ τὸν σκάριμον νὰ στέλνης νεὸς, *ς τοῦ κλάδιμα τοὺς γέρους
κι εἰς τοῦ κορφοβούλημα ἀπάρθινα κορίτσια

Κοζ. — Ποιήμ.

Τ' ὄνομά σου τὸ πιάνω καὶ τὸ σφίγγω
σὰν πρωτόφαντο ἀπάρθινο κορμί

ΚΠαλαμ. Παράκαιρ. 99

Λεβέντρα πλάσι ἀπάρθινη, χάρισε σὺ τοῦ ἀνήμπορον
μὰ δύναμι καὶ μὰ ψυχὴ, μὰ γλῶσσα, μὰ γοργάδα

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 101

Μὴ περιστέρα κάτασπρη σὰν λάχη ἐκεῖ φερόμενη
μὲς' ἀπὸ κόσμο ἀπάρθινο π' ἀνθίζ' ἢ κυκλαμεῖα

ΦΠανᾶ Λυρικ. 331. Συνών. ἰδ. ἐνλ. ἀπασπάτευτος 3. 2)

Ἀμιγῆς, καθαρὸς Κύπρ. κ. ἄ.: Λάιν ἀπάρθινο (λάιν = λάδι)
Κύπρ. Ἀπάρθινη σιάχη (ἐκ κλημάτων ἀμπέλου) ἄγν. τόπ.

β) Ἀνέπαφος Κεφαλλ.: Ἀπάρθινο κρέας. γ) Ἀνεκμετάλλευτος Μεγίστ. Ρόδ.: Οἱ σφουγγαράδες ἠύρασιν ξέραν ἀπάρθινην (εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠλίευσαν ἄλλοι) Μεγίστ.

δ) Μέγας καὶ ἀρίστης ποιότητος, ἐπὶ σπόγγου Σύμ.: Ἀπάρθινο σφουγγάρι. ε) Ἰσχυρὸς, δυνατὸς Κρήτ.: Ἄσμ.

Γιὰ βάλε νὰ μὲ σκάρουνε ἀπάρθινα κωπέλλια.

3) Ἀπάτητος ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,191: Ποιήμ.

Δακρύζουνε τ' ἀπάρθινα τὰ χιόνια 'ς τὸ λιμπύρι.

4) Ἀσκαφος, ἀκαλλιέργητος Ἄνδρ. Κύπρ. Σέριφ. Σύμ.: Τσάπ-πισε βαθκὰ νὰ βγάλῃς χῶμαν ἀπάρθινο Κύπρ. Ἀπάρθινο χωράφι Σύμ.

5) Ὁ τὸ πρῶτον σπειρόμενος, ἐπὶ ἀγροῦ Σάμ.: Ἀπάρθινο χωράφ'. 6) Ὁ μὴ χρησιμοποιηθεῖς, καινουργῆς Κύπρ.: Ἐβάλαν τὴν σὲ μνήμαν ἀπάρτενον.

άπαρίκιου Τσακων. Ἀόρ. ἀποάγκα, ἀπάγκα Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀρίκιου.

Φέρομαι κακῶς πρὸς τινα, ἀποστομῶν: Ἐντερι μ' ἀποάντζε (αὐτὸς μὲ ἀποπῆρε). Γιατοῖ γι' ἔσοσ' ἀπαρίκιου; (διατὶ τὸν ἀποπαίρνεις). Συνών. ἀπαρξίκιου.

***άπαρινάκι** τό, ἀδιρινάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαρίνη, παρ' ὃ καὶ ἀδίρινας, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Μικρὰ ἀπαρίνη 2, ὁ ἰδ.

***άπαρίναρος** ὁ, ἀδιρίναρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαρίνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρος.

Μεγάλῃ ἀπαρίνη 2, ὁ ἰδ.

άπαρίνη ἡ, Κέρκ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. ἀπερίνα Σύμ. ἀπ'ρινεῖ ΠΓεννάδ. 34 — Λεξ. Βλαστ. 447 ἀπερουνεῖ Κυκλ. ἀπίρινα Ἄνδρ. ἀπίρινε Ἰκαρ. ἀδίρινας ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπέρανος Κέως ἀπίρανος Κύμ. ἀπούρανος Κρήτ. — ΠΓεννάδ. 34 ἀμπερινεῖ Σκῦρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπαρίνη. Πβ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἄρχ. 6 (1923) 217 καὶ Λαογρ. 10 (1929/30) 199.

1) Τὸ φυτὸν γάλλιον ἢ ἀπαρίνη (gallium aparine) τῆς τάξεως τῶν ἐρυθροδανωδῶν (rubiacae) Κέρκ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Συνών. κολλητσιίδα. 2) Τὸ ὁμοιον φυτὸν ἄκανθα ἢ ἀκανθώδης (acantha spinosus) τῆς τάξεως τῶν ἀκανθωδῶν (acanthaceae) Ἄνδρ. Ἰκαρ. Κέως Κρήτ. Κυκλ. Κύμ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σκῦρ. — ΠΓεννάδ. 34 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βλαστ. || *Ἄσμ.

Εἶδα σε κι ὁ νοῦς μὲν ἡ | χάλαιο μὲ τσ' ἀδιρίνοι
(μὲν ἡ = μοῦ ἐγίνη, χάλαιο = παλαιοχώραφο) Ἀπύρανθ. [**]

***άπαρινοβόλι** τό, ἀδιρινοβόλι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαρίνη, παρ' ὃ καὶ ἀδίρινας, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλι.

Πλήθος ἀπαρινῶν (ἰδ. ἀπαρίνη 2). Συνών. *ἀπαρινοθέμι.

